

'Ik zie het steunouderschap echt als iets dat wij mógen doen'

Geert en Rita zijn hun hele leven al omringd door kinderen. Niet alleen vanwege hun eigen gezin, ze hebben drie inmiddels volwassen kinderen, maar ze hebben ook allebei een lange tijd met kinderen gewerkt. Geert bij de Raad van de Kinderbescherming en Rita als vrijwilliger op een kinderdagverblijf. Toen hun eigen kinderen klein waren, hebben ze jaren meegedaan aan een vakantieproject voor Hongaarse tehuis kinderen. Ook was Geert jarenlang jeugdtrainer bij de voetbalclub en kwamen neefjes en nichtjes vroeger altijd graag bij hen logeren. Inmiddels zijn ze beide gepensioneerd, maar hun affectie voor kinderen is onverminderd groot. Dat Izabelle (2) hier eens per twee weken een middag is, is voor alle drie dan ook een feestje.

"Hier had nu ook een kind bij kunnen lopen, dan hadden we andere ouders kunnen helpen in deze moeilijke tijd." Dat was wat Rita zei tegen Geert toen zij tijdens de coronalockdown samen een wandeling maakten in het bos. Tot aan de pandemie werkte ze als vrijwilliger bij een kinderdagverblijf, al sinds haar ontslag acht jaar eerder. Niet lang daarna zag Geert een advertentie van Steunouder in de krant: de keuze was snel gemaakt. "Dit is echt iets voor jou," zei Geert meteen.

Waarom niet? We hebben veel om te delen

Het er zijn voor anderen is een tweede natuur, zowel voor Geert als voor Rita. "Ik heb jarenlang omgekeken naar een oudere dame. En ik zeg bewust 'omgekeken naar', want ik zorgde niet voor haar. Dat vind ik wel iets heel anders. Ik was er gewoon voor haar en dat is vaak al genoeg. Je hebt echt niet veel nodig om iets te kunnen betekenen voor een ander. Daarom vonden we Steunouder ook zo'n mooie mogelijkheid. Zeker nu Geert en ik allebei niet meer werken, dachten we: waarom niet? We hebben er de tijd en ruimte voor en we hebben zoveel om te delen. Als we iets leuks gaan ondernemen, kan er net zo goed een persoon extra mee. Het hoort bij het leven om er voor elkaar te zijn," aldus Rita.

Na eerst een tijd voor een ander vraaggezin te hebben klaargestaan, zijn ze nu sinds enkele maanden steunouders voor Rosalie (leeftijd). Als jonge alleenstaande moeder van een tweejarig dochtertje is het soms behoorlijk pittig. Voor haar is het heel fijn dat ze op deze manier tijd heeft om thuis zonder afleiding dingen te kunnen regelen en ook aan haarzelf te kunnen werken. Hoewel het wel een enorme drempel voor haar was om Izabelle voor de eerste keer met Rita mee te geven. Rita begrijpt dat maar al te goed: "Ze kwam aanlopen met Izabelle in haar buggy en moest met een lege buggy weer terug naar huis. Ik zag de wanhoop in Rosalies ogen en voelde zo met haar mee. Natuurlijk wil ze het liefst helemaal zelf voor Izabelle kunnen zorgen. Ik kon dan ook niet anders dan Rosalie even te knuffelen." Inmiddels gaat het Rosalie een stuk makkelijker af.

Weinig nodig om plezier te hebben

Hoe de middag samen eruitziet? Rita haalt Izabelle om de dinsdag om 12.00 uur met de auto thuis op. Ze gaan dan samen naar Geert, die de lunchtafel al gedekt heeft. Na de lunch gaat Izabelle een middagslaapje doen. Vaste prik is om daarna samen in de achtertuin met Geert de vissen te voeren. Elk stukje voer dat buiten het water valt, pakt Izabelle op en gooit het alsnog in de vijver. Want alles moet erin. Verder wandelen ze veel naar het nabijgelegen kanaal, gaan ze samen kleuren of kleien en maken muziek.

Tussendoor stuurt Rita altijd even een foto naar Rosalie om te laten zien dat het goed gaat. "Zulke jonge kinderen hebben maar zo weinig nodig om plezier te hebben. Wij zijn geen types die een kind achter een tablet zet om zich te vermaken. Gelukkig is Izabelle ook snel tevreden."

Aan het eind van de middag vinden we Geert achter het fornuis, met Izabelle soms aan zijn been. Daar kookt hij niet voor drie, maar voor vier personen, want dochter Marjolein schuift ook stevast aan op deze dinsdagen vanwege de gezelligheid. Zij werkt ook met kinderen – hoe kan het ook anders, zou je denken binnen dit gezin. Na het eten krijgt Izabelle haar pyjama aan en wordt ze om 19.00u weer thuisgebracht. Rita loopt dan altijd even mee naar binnen voor een praatje met Rosalie.

Goede band samen

Ze hebben in deze relatief korte periode een goede band opgebouwd en zijn zelfs op de verjaardag van Izabelle op het feestje thuis uitgenodigd. "Daar hoorden we van anderen dat Izabelle ook een temperamentvolle kant heeft. Bij ons thuis is ze altijd ontzettend lief

en meegaand, dus die kant kennen we nog niet. Maar we zijn wel wat gewend, dus mocht ze wat vuriger worden bij ons thuis, is dat ook geen punt. We kunnen gelukkig heel goed onze eigen grenzen bewaken."

Altijd een leuke dag

Dat ze dit voor Rosalie kunnen doen, brengt henzelf ook heel veel. Zo geeft Geert aan dat hij er altijd een leuke dag voor terugkrijgt. Die boks of knuffel van Izabelle aan het eind van deze dinsdagen is hartverwarmend. Maar ook de waardering die zij voelen vanuit Rosalie doet hen veel: "Het is toch mooi dat we dit voor elkaar kunnen doen. Ook als dat incidenteel nodig blijkt, mag Rosalie ons altijd bellen. Wij springen graag bij als dat nodig is als dat het voor Rosalie makkelijker maakt. We genieten daar zelf ook oprecht van."

Al vindt Rosalie het nog wel moeilijk om hulp te vragen. "Laatst zagen we allemaal spullen in de tuin liggen, toen bleek dat de tuinman het had laten afweten. Wij hoefden niet na te denken en hebben daar in een paar ochtenden de tuin op orde gemaakt. Rosalie wil dan direct iets terugdoen. Maar dat hoeft voor ons helemaal niet, dat doe je toch gewoon voor een ander." Voor Rita is het een verbreding van haar eigen leven, zo vertelt ze: "Het geeft mij een voldaan gevoel om dit te kunnen doen. Hoe fijn is het voor in dit geval Rosalie dat er iemand is die haar helpt om weer verder te kunnen. Dat heeft iedereen toch wel eens nodig in zijn leven. Ik zie dit echt als iets dat wij mógen doen."